

Arrest

nr. 51 946 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Koshkeldy (Russische Federatie, Tsjetsjenië), waar u samen met uw echtgenote S.(...) L.(...), eveneens Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.257.469) en jullie drie kinderen woonde.

Uw neef S.(...) Z.(...) was sinds 2005-2006 verzetsstrijder. Hij kwam u in de winter van 2006-2007 twee keer thuis bezoeken. In de nacht van 8 op 9 mei 2007 stierf hij bij een schietpartij in de buurt van uw woning. Daarbij stierven ook een medestrijder van hem en enkele militairen.

Op 9 mei 2007 vielen militairen 's ochtends vroeg bij u thuis binnen. Ze namen u mee en sloten u op in een kelder. Ze verdachten u er van banden te hebben met de rebellen en met S.(...) samen te werken. Toen u weigerde met deze militairen samen te werken, dreigden ze u uit te leveren aan de familie van de militairen die bij die schietpartij waren gestorven. U werd tijdens uw vasthouding geslagen. Na

acht dagen gevangenschap gaf u tenslotte toe en ging akkoord om rebellen aan te geven, als deze contact met u zouden opnemen. Zodoende kwam u op 17 mei 2007 vrij. Uw vader heeft verder nog 100.000 roebel betaald voor uw vrijlating.

Enkele dagen later dook u onder, al keerde u nog af en toe terug naar uw woning. Daarbij had u nog enkele keren contact met militairen, die daar langs kwamen. Zij stelden u dan vragen over rebellen en beledigden u, maar lieten u verder met rust. Ook uw ouders kregen enkele keren het bezoek van militairen, die op zoek waren naar u.

Begin juni 2007 vertrok u uit Tsjetsjenië. U reisde naar Rusland, Oekraïne en Wit-Rusland en probeerde via die landen op illegale wijze naar Europa te reizen. Omdat dit u niet lukte, regelde u voor u zelf een internationaal paspoort. Maar ook daarmee slaagde u er niet in naar Europa te reizen. U regelde daarom ook voor uw echtgenote een internationaal paspoort zodat jullie samen tot Polen konden reizen en vanaf daar dan naar een ander land in Europa konden gaan. Zodoende reisde u op 17 december 2007 met uw gezin per trein naar Moskou, waar jullie op 19 december toe kwamen. Nog diezelfde dag namen jullie de trein naar Brest (Wit-Rusland), waar jullie de volgende dag arriveerden en overstapten op een trein naar Polen. Op 20 december 2007 dienden u en uw echtgenote een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten.

U wilde echter niet in Polen blijven en vertrok daarom enkele dagen later met uw gezin naar Oostenrijk, waar jullie op 27 december 2007 asiel vroegen. Omdat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van jullie asielaanvraag, werden jullie op 12 maart 2008 van Oostenrijk naar Polen gerepatriëerd.

In Polen was het echter gevaarlijk voor u omdat leden van de teip *Bieno*, waartoe ook de militairen, die eveneens gestorven waren in de schietpartij waarbij uw neef S.(...) was omgekomen, u ook daar opspoorde. Zo hadden twee onbekenden uw echtgenote aangesproken en naar u gevraagd, zonder te vertellen waarom. U meldde dit aan enkele Tsjetsjeense leiders in Polen, maar zij konden u geen bescherming bieden.

U deed geen beroep op de Poolse autoriteiten, maar besloot Polen opnieuw te verlaten.

U reisde met uw gezin naar België, waar u op 16 mei 2008 asiel vroeg bij de Belgische autoriteiten.

U en uw echtgenote legden daarbij de volgende documenten voor: uw huwelijksakte, de geboorteaktes van jullie drie kinderen, uw rijbewijs, de Poolse verblijfsvergunningen, medische attesten met betrekking tot uw echtgenote, getuigenissen van Tsjetsjeense leiders in Polen en een artikel over de dood van uw neef. Via uw advocaat werden er nog kopies overgemaakt van jullie interne paspoorten, jullie geboorteaktes, jullie werkboekjes, uw militair boekje, het medisch boekje van uw echtgenote, haar diploma en schoolattest. Jullie originele interne paspoorten lieten jullie in Tsjetsjenië, terwijl jullie internationale paspoorten in Polen bleven toen jullie daar vertrokken. Op 25 april 2009 werd uw zoon D.(...) in België geboren."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u door militairen werd vastgehouden, nadat uw neef S.(...) Z.(...), die sinds 2005-2006 strijder was, bij een beschieting in de buurt van uw woning was gestorven. U werd onder druk gezet om met deze militairen samen te werken, zo niet zou men u er zelf van beschuldigen rebel te zijn. U vreesde nogmaals te zullen worden opgepakt, waardoor uw familie opnieuw veel geld zou moeten betalen voor uw vrijlating.

Daarnaast vreesde u ook de wraak van de familieleden van de militairen, die bij diezelfde schietpartij waren omgekomen.

U moest daarom uw land van herkomst verlaten met uw gezin en bleek ook in Polen niet veilig voor de wraak van die familieleden.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Zo slaagt u er namelijk niet in aannemelijk te maken dat u vanwege uw neef S.(...) Z.(...) vervolgd zou worden door de Russische autoriteiten en door familieleden van de militairen die omkwamen bij de schietpartij, waarin ook uw neef zelf om het leven kwam.

Uit uw verklaringen blijkt dat de beide broers van S.(...), evenals zijn moeder, in Oostenrijk verblijven en daar als vluchteling erkend zouden zijn (CGVS I dd 17/03/2009 p. 15). Beide broers zouden al voor de dood van S.(...) de Russische Federatie ontvlucht zijn, omdat ze vanwege hem problemen hadden gekend (CGVS II dd 01/09/2009 p. 6).

Echter, een eventuele erkenning als vluchteling door de Oostenrijkse asiendiensten van deze personen, kan gezien onderstaande vaststellingen niet leiden tot een gelijkaardige beslissing inzake uw asielaanvraag.

De door u voorlegde documenten vormen alleszins geen afdoende bewijs voor de door u ingeroepen vrees voor vervolging vanwege uw familiale band met de rebel S.(...) Z.(...).

In de brief van A.(...) Z.(...) dd 24/07/2008 bevestigt zij enkel dat u haar neef bent, met name de zoon van haar broer (CGVS I p. 16).

Niet alleen gaat het hier om een persoonlijke getuigenis, nergens wordt verwezen naar de door u ingeroepen asielmotieven, noch gemeld dat u vanwege haar zoon problemen zou gekend hebben.

De asielverklaringen van uw neef A.(...) Z.(...) (de broer van S.(...) Z.(...)), die hij voor de Oostenrijkse asiendiensten aflegde en waarvan u een kopie toonde, handelen in hoofdzaak over de redenen waarom zijn asielaanvraag niet in Polen kon worden behandeld.

Hij vermeldt daarbij bezoeken aan zijn moeder door vijanden van S.(...) die dreigden hem en zijn andere broer D.(...) in Polen te zullen zoeken. Op die manier wilden zij wraak nemen voor de mensen die door S.(...) gedood waren. A.(...) geeft echter zelf aan in Polen geen contact te hebben gehad met die zogenaamde vijanden, noch zelf bedreigd te zijn geweest. In deze verklaringen wordt echter niet naar u persoonlijk verwezen. Er wordt verder ook niet gemeld dat andere familieleden – behalve A.(...) en zijn broer D.(...) - problemen zouden kennen met de autoriteiten, vanwege S.(...).

Deze beide documenten hebben betrekking op uw familiale band met S.(...) Z.(...), maar zijn niet afdoende om uw bewering als zou u als neef van S.(...) eveneens problemen kennen met de autoriteiten, te staven.

Eenzelfde conclusie dient ook te worden getrokken met betrekking tot het artikel, waarin wordt geschreven over de dood van twee mujahidden A.(...) en Z.(...) in een hinderlaag op 9 mei 2007.

Daarbij zouden ook zes 'moenafiken' gestorven zijn en vele verwond. Nergens in dit artikel wordt verwezen naar represailles vanwege de autoriteiten of familieleden naar de families van A.(...) of Z.(...) toe. Daarnaast is dit artikel ongedateerd en is het niet duidelijk door wie het geschreven werd, noch waar het werd gepubliceerd.

Ook uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de Russische autoriteiten zijn niet van die aard dat ze de door u ingeroepen vrees voor verdere vervolging in het geval van een terugkeer aannemelijk kunnen maken.

Zo is het toch opmerkelijk dat u als enige familielid (op de directe familie van S.(...) na) door de autoriteiten geviseerd zou worden vanwege uw familiale band.

Uw ouders en drie broers zouden geen problemen hebben gekend vanwege S.(...). U verklaarde dat men bij uw ouders wel naar u was komen informeren, maar dat zij verder met rust gelaten werden. Met betrekking tot uw drie broers, die nog steeds in Tsjetsjenië verblijven, wist u zelfs niet of zij problemen gekend hadden na uw vertrek (CGVS I p. 5, CGVS II p. 6).

In ieder geval bleek u de enige te zijn, die door de autoriteiten aan S.(...) gelinkt werd. Uw verklaring, dat dit kwam omdat S.(...) nog bij u op bezoek was geweest, is echter niet afdoende om aannemelijk te maken dat de autoriteiten de rest van de familie van S.(...) met rust zouden laten. Dit des te meer, gezien u gearresteerd werd en ook na uw vrijlating nog geviseerd werd door militairen. Dit gebeurde dan zelfs in die mate, dat men uw ouders kwam vragen waar u was.

Daarnaast is het toch ook wel opmerkelijk te noemen dat de autoriteiten u pas viseerden na de dood van S.(...), terwijl u hem voor het laatst had gezien in de winter – dus geruime tijd voor zijn dood op 9 mei 2007 (CGVS I p. 15). U gaf immers aan dat hij u die winter twee keer was komen opzoeken.

Met betrekking tot uw vrees voor bloedwraak, gaf u aan dat deze in feite nog niet was uitgesproken, maar dat dit op elk moment zou kunnen gebeuren. U had hierover echter geen verdere informatie van

uw familie en kan bijgevolg niet aannemelijk maken dat u in het geval van een terugkeer naar de Russische Federatie effectief bloedwraak zou moeten vreezen (CGVS II p. 5) .

Verder stemt ook uw gedrag na uw vrijlating niet overeen met de door u ingeroepen vrees voor een nieuwe arrestatie.

U verklaarde immers dat u onderdook, maar gaf aan dat u naar Oekraïne, Wit-Rusland en de Russische Federatie reisde, en dit aanvankelijk zelfs zonder geldige reisdocumenten.

Uw verklaring, dat u geen schrik had voor controle, is weinig aannemelijk, gezien u net op de vlucht was voor de autoriteiten (CGVS II p. 4).

U gaf ook aan dat u in deze periode nog enkele keren naar huis keerde en dat uw echtgenote over het algemeen overdag telkens in jullie eigen woning verbleef, hetgeen ook bevestigd werd door uw echtgenote (CGVS I p. 11, CGVS S.(...) p. 12-13). Hierbij aansluitend verklaarde u dat u bij deze bezoeken aan uw woning nog een aantal keer contact had met militairen, die u vragen stelden over rebellen. Ze wachtten op informatie van u en beledigden u daarbij, maar namen u niet mee (CGVS I p. 11-12). Desondanks bleef u terugkeren naar uw woning, ook al was u in feite nooit van plan geweest om effectief met die militairen samen te werken, tot u uiteindelijk pas in december 2007 definitief uit Tsjetsjenië vertrok.

Het is verder ook opmerkelijk dat uw echtgenote deze bezoeken niet vermeldde, gezien deze toch tot de kern van uw asielaanvraag behoren.

Ook al was uw echtgenote daarbij niet aanwezig en wilde u haar niet ongerust maken (CGVS II p. 5), het is niet aannemelijk dat u haar hiervan niet op de hoogte bracht.

Met betrekking tot de bezoeken die uw ouders vanwege u kregen, bleef u dan weer erg vaag. U wist niet wanneer deze bezoeken hadden plaats gevonden, hoe vaak ongeveer en door wie deze waren uitgevoerd (CGVS I p. 4-5). Mogelijks wilden uw ouders u niet ongerust maken, maar de vaststelling dat u hen hierover zelf geen verdere vragen stelde, stemt uiteraard niet overeen met uw vrees voor vervolging.

Tenslotte ondermijnt ook de vaststelling dat u ondanks uw reizen naar Oekraïne, Wit-Rusland en de Russische Federatie in de periode mei-december 2007 nergens asiel, een andere vorm van bescherming of een vluchtalternatief gezocht heeft, de geloofwaardigheid van uw asielerklaringen (CGVS II p. 4).

In Polen vroegen u en uw echtgenote uiteindelijk wel asiel op 20 december 2007, maar uit uw verklaringen blijkt dat u dit enkel deed omdat het niet anders kon (CGVS I p. 11).

U wachtte echter het verloop van de procedure niet af en ging naar Oostenrijk, waar u eveneens een asielaanvraag indiende op 27 december 2007.

Nadat u door de Oostenrijkse autoriteiten naar Polen werd gerepatriëerd, wachtte u opnieuw niet op het resultaat van uw asielerprocedure maar reisde met uw gezin naar België, waar u en uw echtgenote asiel vroegen op 16 mei 2008 (CGVS I p. 2).

Een dergelijke houding doet afbreuk aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

In het verlengde daarvan dient nog te worden stilgestaan bij uw verklaringen over Polen, met name uw stelling dat uw leven ook daar in gevaar zou zijn, omdat leden van de teip van de militairen die bij die schietpartij waren omgekomen, u ook daar opspoorde.

U leidt dit echter enkel af uit één voorval, met name toen uw echtgenote werd aangesproken door twee onbekenden die naar u vroegen (CGVS S.(...) p. 3-4). U was daarbij niet aanwezig en omdat zij niet aangaven waarom ze u zochten, leidt u af dat deze mensen u vervolgden. U heeft echter zelf niets meegemaakt dat daarop zou kunnen wijzen en ook in het tweede centrum waar jullie in Polen verbleven is er niets van die aard gebeurd (CGVS I p. 15-16).

Bovendien hebben u en uw echtgenote in Polen geen bescherming gezocht tegen deze vermoedelijke bedreiging. Uw echtgenote sprak wel met een bewaker van het centrum, maar omdat er geen bewijzen waren, liet deze weten dat de politie niets zou doen. U sprak zelf enkel met vertegenwoordigers van de Tsjetsjeense gemeenschap in Polen, als gevolg waarvan zij attesten opstelden (CGVS I p. 15-16). Deze attesten verwijzen naar bloedwraak die ten opzichte van u werd uitgesproken en melden dat u als gevolg daarvan ook in Polen in gevaar bent.

Het betreffen hier echter opnieuw getuigenissen van persoonlijke aard, die bovendien niets vermelden over de mogelijkheden tot bescherming die de Poolse autoriteiten u zouden kunnen bieden.

Bijgevolg zijn ook deze documenten niet afdoende om alsnog aannemelijk te maken dat de Poolse autoriteiten u geen bescherming zouden kunnen of willen bieden tegen de door u vermoede bedreigingen.

De documenten die u uit Polen meebracht zijn voorlopige verblijfsvergunningen, die u kreeg uitgereikt in het kader van jullie asielaanvraag. Deze hebben echter geen betrekking op de door u ingeroepen vrees voor problemen in Polen.

Betreffende de medische documenten, die uw echtgenote voorlegde in het kader van haar asielaanvraag, moet worden vastgesteld dat het attest dd 12/03/2009 van Dr. Verhulst betrekking heeft op haar zwangerschap in die periode.

Het attest dd 21/01/2009 van Dr. Vander Perre vermeldt dat zij op dat moment psychotherapie volgde, maar zegt niets over de aard van haar problemen, waarom zij deze psychotherapie volgt, noch wordt er verwezen naar de door jullie aangehaalde asielmotieven.

Het attest dd 25/07/2008, dat werd voorgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, geeft aan dat uw echtgenote op dat moment voor een onbepaalde duur gehospitaliseerd was.

Uw echtgenote gaf zelf aan dat ze ook in België behandeld wordt door een psychiater (CGVS S.(...) p. 10). Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor de eventuele psychologische moeilijkheden waarin uw echtgenote zich momenteel bevindt, moet toch worden geoordeeld dat deze documenten niet afdoende zijn om het eerder vastgestelde gebrek aan aannemelijkheid inzake uw asielaanvraag te herstellen. Uw echtgenote bleek immers in staat om haar asielaanvraag op een coherente en zelfstandige manier weer te geven.

Tenslotte dient er te worden opgemerkt dat de door u vermelde medische problemen van uw echtgenote, voor zover ze daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in de Russische Federatie, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u voorgelegde documenten, met name uw huwelijksakte, de geboorteaktes van jullie drie oudste kinderen, uw rijbewijs en de kopies van jullie interne paspoorten, van het medisch boekje van uw echtgenote, van jullie geboorteaktes, van haar diploma en van uw werkboekje en militair boekje, bevatten enkel persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist. Bijgevolg kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

Met betrekking tot jullie internationale paspoorten, die in Polen zouden zijn gebleven, verklaarde u dat u deze had bekomen via een tussenpersoon. Dit was nodig om de paspoorten sneller te verkrijgen, maar verder ondervond u hierbij geen problemen. Zowel u als uw echtgenote gingen jullie internationaal paspoort zelf ophalen en kregen een stempel in jullie intern paspoort (CGVS I p. 8, CGVS S.(...) p.8. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat aanvragen voor een internationaal paspoort in Tsjetsjenië in ontvangst worden genomen. Daarna wordt de behandeling ervan op centraal niveau afgehandeld. De federale veiligheidsdienst FSB beoordeelt en registreert de afgifte van internationale paspoorten in de Russische Federatie. De vaststelling dat u op 29 augustus 2007 en uw echtgenote op 12 december 2007 (zie kopies interne paspoorten) een internationaal paspoort verkregen via de officiële instanties, ondermijnt andermaal de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient er dan ook geoordeeld te worden dat u er niet in slaagt in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 mei 2010 een schending aan van de artikelen 52, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchteling van 31 januari 1967.

Hij geeft verder een theoretische uiteenzetting over de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel ,1 A (2) van het Verdrag van Genève en stelt, aan de hand van een citaat uit het boek "Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 06/05/1993", dat hoewel op de kandidaat-vluchteling de bewijslast rust, deze verplichting niet zover gaat dat deze ook moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden.

Verzoeker vervolgt dat in het licht hiervan, de bewijslast voor hem door de commissaris-generaal "ongewoon zwaar" gemaakt wordt. Hij merkt op dat hij zijn identiteit en afkomst bewezen heeft, evenals de problemen van zijn neef S. Z. die als verzetsstrijder is omgekomen, en dat hij heeft aangetoond dat andere familieleden reeds in Oostenrijk asiel kregen.

Verzoeker vindt het "disproportioneel" dat de commissaris-generaal oordeelt dat de verklaringen van zijn neef A. Z. niet volstaan om zijn eigen beweringen dat hij als neef van S. Z., eveneens problemen kent met de autoriteiten, te staven, gezien in deze verklaringen niet persoonlijk naar verzoeker wordt verwezen.

Hij laat gelden dat het "evident" is dat verzoeker als familielid van S. Z. geïdendeerd wordt door de autoriteiten; hij herhaalt dat zijn neef S. Z. in de winter meermaals in zijn woning langskwam en dat deze laatste trouwens in die omgeving gedood werd.

Verder verwijst verzoeker naar verslagen van o.a. ECRE en Amnesty International waaruit moet blijken dat Tsjetsjenen over geen intern vestigingsalternatief beschikken in de Russische Federatie; hij voegt in dit verband bij zijn verzoekschrift twee pagina's toe van een nieuwsbrief van Vluchtelingenwerk Vlaanderen.

Volgens verzoeker is gezien zijn afkomst uit Tsjetsjenië en zijn familiale band met de omgekomen verzetstrijder S. Z. niet betwist wordt, duidelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève koestert.

Hij haalt nog twee beslissingen aan van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en brengt een brief bij van een dorpsgenoot A. U., die eveneens asiel aanvraag in België, waarin deze laatste verklaart dat verzoeker "uit zijn woning door militairen Kadirovtsi op 9 mei 2007 werd meegenomen en ten gevolge vervolgt. Na zijn vrijlating verdwijnt hij. Pas in België vernam ik dat S.(...) hier was".

Verzoeker vraagt dat van hem de vluchtelingenstatus erkend wordt, en in ondergeschikte orde dat zijn dossier teruggestuurd wordt naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek naar aanleiding van de aanvullende verklaring van dorpsgenoot A. U..

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 schendt daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal betreft. Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal evenwel genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde, waardoor deze bepalingen hoe dan ook niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad volgt verzoeker in zijn zienswijze dat de bewijslast in casu "ongewoon zwaar" is, niet.

Zo verzoeker nog kan gevolgd worden als hij stelt dat hij zijn identiteit en afkomst heeft bewezen evenals de problemen die zijn neef S. Z. heeft gekend, gaat hij evenwel voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de brieven en artikels die verzoeker aanbrengt, geen melding maken van zijn voorgehouden problemen.

Ook toont de loutere verwijzing naar een erkenning van familieleden in Oostenrijk geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Elke aanvraag dient immers in het licht van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 individueel te worden beoordeeld waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat een eventuele erkenning als vluchteling door de Oostenrijkse asiendiensten van familieleden niet kan leiden tot een gelijkaardige beslissing in hoofde van verzoeker.

Wat betreft het artikel dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal heeft neergelegd en dat handelt over twee mujahidden, A. en Z., die de dood vonden in een hinderlaag op 9 mei 2007, stelt de Raad vast dat inderdaad nergens verwezen wordt naar represailles ten overstaan van de families van voornoemden zodat dit geen steun biedt aan verzoekers beweringen als zou hij problemen ondervonden omwille van zijn neef. Bovendien betreft voormeld artikel een slechts fotokopie waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Aangaande het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij door de autoriteiten wordt gevisieerd, terwijl zijn broers en vader blijkbaar geen bijzondere problemen kennen, beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

De overweging in de bestreden beslissing dat het gedrag van verzoeker niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging, vermits hij na 17 mei 2007 nog meermaals naar Tsjetsjenië terugkeerde en zelfs contact had met militairen, terwijl hij zich zelf niet aan de belofte hield om als informant op te treden, wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift onbesproken gelaten.

Ook blijkt dat verzoeker pas op 20 december 2007 bescherming aan in Polen omdat "het niet anders kon", maar het verdere verloop van de procedure niet afwachtte; ook na de repatriëring vanuit Oostenrijk naar Polen wachtte hij het antwoord op zijn asielaanvraag niet af maar reisde hij onmiddellijk door naar België. Ook deze handelwijze keert zich tegen de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging.

Ook de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote in de periode na mei 2007 nog een internationaal paspoort ontvingen, keert zich tegen de oprechtheid van hun vrees voor vervolging door de Russische overheden.

Ook de vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande de beweerde bloedwraak, de stelling dat verzoekers leven in Polen in gevaar zou zijn en de medische attesten van zijn echtgenote, laat verzoeker in zijn verzoekschrift ongemoeid.

Deze motieven blijven derhalve staande.

Aangaande de brief die van een dorpsgenoot A. U. van verzoeker afkomstig zou zijn, wijst de Raad er op dat dergelijke stuk geenszins als een objectieve bron kan worden beschouwd. Deze brief heeft een gesolliciteerd karakter dewelke de Raad derhalve niet als bewijsstuk in aanmerking kan nemen.

De Raad benadrukt ook dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoonde dat er in zijn hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980

Gezien verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt, dient de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief niet onderzocht te worden.

Derhalve wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd.

2.5. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus "*gezien het reëel risico op ernstige schade bij een gedwongen terugkeer*" en gezien het "*risico op schending van artikel 3 EVRM*".

Verzoeker laat gelden dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds zorgwekkend is en dat een terugkeer voor Tsjetsjenen niet zonder gevaar is; hij verwijst hiertoe naar verschillende verslagen en artikelen: de Nieuwsbrief Vluchtelingenwerk Vlaanderen van april 2010, het Mammarbergrapport van 24 november 2009, een getuigenis in Pax Christi Vlaanderen van 4 maart 2010, getuigenissen verzameld door de NGO's Memorial en Comité Assistance civique sur la situation des ressortissants de la République de Tchétchénie en Russie, gepubliceerd op 15 januari 2010, het artikel "Weer activiste vermoord in Tsjetsjenië" van 11 augustus 2009 en het artikel "Human rights abuses blight North Caucasus" van 9 mei 2010.

Verzoeker stelt dat deze informatie lijnrecht staat tegenover de "algemene" informatie van de commissaris-generaal.

Vervolgens haalt hij een beslissing aan van de commissaris-generaal waarin geoordeeld werd dat "ook wat dit aspect betreft (bedoeld wordt het intern vluchtalternatief) is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon".

Volgens verzoeker blijkt afdoende dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade gezien zijn Tsjetsjeense afkomst en zijn familiale band met de vermoorde verzetstrijder S. Z. niet betwist worden. Hij voert hieromtrent ook een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel daar deze elementen niet ernstig in rekening zijn gebracht.

2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling. Immers de Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet met een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken.

In acht genomen wat voorafgaat, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Waar verzoeker aanvoert dat de door hem neergelegde rapporten lijnrecht tegenover de algemene informatie van de commissaris-generaal staan, wijst de Raad er op dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen die zijn opgenomen zijn in het administratief dossier, afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

De Raad laat deze informatie derhalve prevaleren op de door verzoeker bijgebrachte stukken.

Bovendien wordt opgemerkt dat de ontvoeringen, illegale arrestaties, foltering en mensenrechtenschending die uit de informatie van verzoeker blijkt, geenszins door de commissaris-generaal worden ontkend (zie p. 2 van de bestreden beslissing). In de bestreden beslissing werd wel benadrukt dat de gevechtshandelingen sterk zijn afgenomen in omvang en dat in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk zijn voor de recente mensenrechtenschendingen en dat dan ook een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk blijft.

Het is aan verzoeker om een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken en hij blijft daartoe in gebreke. Het is niet de taak van de commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal. De rapporten die verzoeker aanbrengt, tonen niet aan dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4 §2 c. van de voormelde wet.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

Zo werd besloten (zie hoger) dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst geen gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet, dient derhalve de mogelijkheid van het bestaan van een intern vestigingsalternatief niet onderzocht te worden.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor verhoor, dat hij tijdens twee verhoren op 17 maart en 1 september 2009 de kans had om in bijzijn van zijn advocaat, zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het blijkt ook dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft deze gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbraken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE